

kaldt mig ved sine Bemærkninger. Nogle var mig uklare, andre syntes jeg i høj Grad trængte til Modsigelse. Det forekommer mig, at den højtærede Konseilspræsident sagde, at naar dette Lovforslag om Befæstningsanlæg blev vedtaget, vilde det alligevel være nødvendigt for Regeringen i 1922 at fremkomme med et Forslag om Nedlæggelse af Befæstningen omkring København. Hvis han læser Lovforslaget saaledes, læser han det galt. Naar dette Forslag vedtages, er der gennem det ogsaa vedtaget, at Befæstningsanlægene omkring København paa Landsiden nedlægges 1922, uden at der behøves noget Forslag desangaaende fra den Regering, der sidder paa den Tid. Men maaske var det en Misforstaaelse fra min Side, maaske var det en uklar Udtalelse fra den højtærede Konseilspræsidents Side, det gør jo intet til Sagen.

Derimod sagde den højtærede Konseilspræsident ganske tydeligt overfor det ærede 7de kongevalgte Medlem (Estrup), at der ved dette Lovforslag ikke kunde blive Tale om Præferencepolitik, tværtimod, Forholdet var dette, at hvis man beholdt den nuværende Tilstand, var det Præferencepolitik, men ikke, hvis man forlod den. Jeg kan aldrig tro, at den høje Regering i det hele, ja end ikke den højtærede Konseilspræsident, vil staa inde for disse Ord. Jeg vilde gerne spørge den højtærede Udenrigsminister, som jeg har set er til Stede, om det er hans Mening, at Danmark i dette Øjeblik driver Præferencepolitik, at Danmark altsaa i den sidste halve Snes Aar har drevet Præferencepolitik. Jeg synes ikke, at det gaar an at sige det i denne Sal, med den Autoritet, som den højtærede Konseilspræsident har baade ved sin Stilling, sin Erfaring, sin Alder og sin Begavelse, at Danmark i dette Øjeblik driver Præferencepolitik. Men jeg skulde tage meget fejl, om ikke den højtærede Konseilspræsident sagde dette og gjorde det gældende som Indvending overfor det ærede 7de kongevalgte Medlem, der havde angrebet ham. Det var en Parade rimeligvis, men ikke nogen heldig Parade, den angreb ham selv.

Men dernæst, da den højtærede Konseilspræsident skulde forklare, hvorfor vi efter hans Mening drive Præferencepolitik, henviste han til Københavns Landbefæstning: denne Fæstning laa saaledes, at en Modstander kunde bruge den, at den Modstander, der kom, vilde tage og bruge den imod os. Faren ved denne Fæstning var,

at den kunde bruges af Modstanderen, af Fjenden. Jeg er bange for, at der her dukker Erindringer op hos den højtærede Konseilspræsident fra gamle Dage. Det er radikale Tanker, som mange kunne slutte sig til, men som den højtærede Konseilspræsident som Konseilspræsident ikke burde udtale. Det er Tanker fra hans Ungdom og fra hans Manddom, skønne og gode Tanker, som det dog ikke gaar an for ham at udtale nu. Det spirer, for at bruge den højtærede Konseilspræsidents Lignelse, fra Køkkenmøddingen, men det burde det jo ikke nu. Den højtærede Konseilspræsident sagde jo imidlertid, at Fæstningen var til Fare, fordi en overlegen Modstander kunde tage den og bruge den, ham giver den en Fordel, ikke os. Ja, men det er ganske sikkert ikke det, man kan mene samtidig med, at man foreslaar, at denne Fæstning skal blive liggende til 1922. Hvis den højtærede Konseilspræsident mener det, og hvis den højtærede Udenrigsminister mener det samme, saa begriber jeg sandelig ikke, at de kunne lade være med at foreslaa, at Fæstningen nedlægges lige straks. Er den baade til Fare militært set og til Skade for Neutralitetspolitikken, saa maa den virkelig nedlægges straks, saa gaar det ikke an at vente med Nedlæggelsen til 1922, og ganske særligt, naar den højtærede Konseilspræsident tilføjer, at alle ville være enige om, hvor umulig og ubrugelig den er. Jeg forudsætter, at han selv gaar ud fra, at den i dette Øjeblik er umulig og ubrugelig.

Endelig sagde den højtærede Konseilspræsident endnu noget, som jeg synes bør fremdrages, fordi jeg mener, det var en farlig Bemærkning, naar den siges af Konseilspræsidenten. Da vi fik forklaret, hvorledes det skulde forholde sig med Neutraliteten, og hvad Nytte vi skulde have af vort Forsvar i det hele taget, sagde han, at det skulde sikre os mod, at der fandt en Overrumpling Sted paa en saadan Maade, at vi ikke fik Tid til at besinde os paa — eller et lignende Udtryk brugte han —, til hvem vi skulde slutte os. Det ved jeg, at han sagde; det var Slutningsargumentationen, at vi maatte faa Tid til at afgøre, hvem vi skulde slutte os til. Men det er ganske sikkert en Opfattelse af vor militære Opgave under en Krig imellem Stormagter, som vi ikke tidligere have hørt. Det er i alt Fald ikke tidligere sagt fra autoritativ Side, og det er noget, man ikke i dette Øjeblik kunde tænke sig sagt fra Regeringens Side. Man